

[Kirsten Lee]

nesker er jo ikke så uformående. Vi mener også, kommunerne skal være i stand til at være så fleksible, at de kan give et barn et dagplejetilbud med så kort varsel, at mennesker er i stand til at modtage arbejde, når det anvises. Denne pligt skal naturligvis understreges over for kommunerne.

Men Det Radikale Venstre tvivler faktisk på, at der i det hele taget foreligger noget reelt problem. Det vil vi godt få belyst ved at stille spørgsmål under udvalgsarbejdet. Vi vil gerne spørge om, i hvor mange tilfælde årligt det faktisk sker, at en arbejdstager mister sin dagpengeret, fordi vedkommende ikke har pasningsmulighed for sine børn.

Jeg er i øvrigt enig i de betragtninger, som fru Jytte Andersen fremkom med vedrørende løn for at passe egne børn. Der kan godt ske et skred med sådan noget. Det er vi absolut heller ikke interesseret i i Det Radikale Venstre.

Hvad angår revalidendens rettigheder til dagpenge efter endt omskoling, forstår jeg ikke helt, hvad der menes med det. Jeg er godt klar over i dag fra de bemærkninger, der er faldet fra Fælles Kurs, at det er farligt at luften sin uvished i dette Folketing.

Men revalidender skal efter vores mening naturligvis efter endt revalideringsforløb være til rådighed for arbejdsmarkedet med de begrænsninger, som revalideringen nu har givet. Vi vil godt forsøge at belyse den del af forslaget i udvalget og herefter vurdere, om et initiativ er nødvendigt. Jeg vil godt understrege, at det punkt faktisk er det eneste, hvor vi mener klargøring er nødvendig. Den øvrige del afslår vi.

Hvad angår beslutningsforslagets punkt om revalidenders og bistandsklienters tilknytning til arbejdsformidlingssystemet, er det vel indlysende, at arbejdsformidlingen skal hjælpe alle. Folks mulighed for at få anvist arbejde afhænger ikke af, om de modtager dagpenge eller ej. På det punkt er vi enige med arbejdsministeren.

Glistrup (FP):

Folketingsdag efter folketingsdag i de senere 28 år på rad og række har man aldeles rygesløst bevilget offentlige udgifter og offentlige udgifter og flere offentlige udgifter og endnu flere offentlige udgifter, langt, langt ud over, hvad landets økonomiske bæreevne overhovedet kan tåle. Derfor står vi nu på bankerota grundens rand. Derfor er vi blevet verdens mest

gældsatte samfund. Nu kommer Socialistisk Folkeparti med måske forslag nr. 3.347 i den rad og række, som totalt undergraver dette land og mulighederne for at eksistere i dette land. Det er selvfølgelig efter så mange år svært at få gennemført de holdningsændringer, som skal til for, at vi i stedet for at øge de offentlige udgifter kan få dem halveret. Men det skal til. Det er den eneste medicin, der kan helbrede Danmark.

Af de holdninger, som ligger i det foreliggende beslutningsforslag, er der to, som skal rykkes op med rode. Det ene er forslaget punkt 1, der er baseret på det, som Det Konservative Folkepartis ordfører så jublende konstaterede: at samfundet skal betale pasningen af folks børn. Ja, det er jo netop en af de ulykker, man er kommet ind på igennem alle disse mange år. Folk skal lade være med at sætte børn i verden, hvis de ikke er nogenlunde sikre på selv at kunne bære og passe dem. Det skal simpelt hen være en grundlov, som skal indpiskes i alle dem, der overhovedet på nogen som helst måde drømmer i vågen eller søvning tilstand om at sætte børn i verden: I må ikke sætte nogen børn i verden, før I kan indrette jer således, at I selv kan passe dem eller sørge for, at jeres nabo eller bedstemor eller en eller anden anden kan sørge for pasningen af dem.

Nu vil man altså have endnu flere offentlige udgifter til pasning af børn, hvor vi ikke har råd til at bruge en øre på de offentlige budgetter. Hvad kommer det det offentlige ved, selvfølgelig bortset fra vanrøgtstilfælde og andre helt yderligstående ting? Fra istiden og frem til 1964 kunne vi i Danmark selv sørge for at passe vore børn, og vi fik sunde og gode og moralske væsner. Nu kommer vi så ind på den demoralisering, som man vil føre videre med det foreliggende beslutningsforslags punkt 1.

Beslutningsforslagets punkt 2 og 3 bygger også på en holdning, som det er nødvendigt at hensyn til Danmarks fortsatte beståen at rykke op med rode, nemlig at a-kassesystemet fortsat skal have noget som helst med de offentlige midler at gøre. A-kassesystemet er i sin oprindelse et forsikringssystem, hvor medlemmerne betaler deres forsikringspræmie, og hvorefter medlemmerne selv kan fastsætte de regler, som de vil have for at få deres erstatninger udbetalt. Det kommer ikke det offentlige en disse ved, om a-kasserne gør det på den ene eller den anden måde.